KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
15. januar 2001 *

I sag T-236/00 R,

Gabriele Stauner, Wolfratshausen (Tyskland),

Freddy Blak, Næstved (Danmark),

Jens-Peter Bonde, Bagsværd (Danmark),

Theodorus Bouwman, Eindhoven (Nederlandene),

Kathalijne Maria Buitenweg, Amsterdam (Nederlandene),

Mogens Camre, København (Danmark),

Rijk van Dam, Rotterdam (Nederlandene),

Michl Ebner, Bolzano (Italien),

Christopher Heaton-Harris, Kettering Northants (Det Forenede Kongerige),

Lousewies van der Laan, Bruxelles (Belgien),

Joost Lagendijk, Rotterdam (Nederlandene),

Nelly Maes, Sinaai (Belgien),

Franz-Xaver Mayer, Landau/Isar (Tyskland),

Franziska Emilia Müller, Bruck (Oberpfalz) (Tyskland),

Alexander Radwan, Rottach-Egern (Tyskland),

Alexander de Roo, Amsterdam (Nederlandene),

Heide Rühle, Stuttgart (Tyskland),

* Processprog: tysk.

Ursula Schleicher, München (Tyskland),

Inger Schöring, Gävle (Sverige),

Esko Olavi Seppänen, Helsinki (Finland),

Bart Staes, Antwerpen (Belgien),

Claude Turmes, Esch-sur-Alzette (Luxembourg),

medlemmer af Europa-Parlamentet, ved advokaterne J. Sedemund og T. Lübbig, Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. di Stefano, 49, avenue de la Gare,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet ved kontorchef C. Pennera og M. Berger, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent U. Wölker og X. Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgte,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af punkt 17 og 29 i og bilag 3 til rammeaftalen af 5. juli 2000 om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

1 Siden 1990 har bestemmelserne om de institutionelle forbindelser mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen været nedfældet i en »adfærdskodeks« (EFT 1995 C 89, s. 69).

2 I september 1999 anmodede Parlamentet i en beslutning om, at »der hurtigt [blev indgået] en interinstitutionel aftale mellem Kommissionen og Parlamentet om en ny adfærdskodeks«.

3 Den 5. juli 2000 vedtog et flertal af Parlamentets medlemmer rammeaftalen om forbindelserne mellem Parlamentet og Kommissionen (herefter »rammeaftalen«).

4 Rammeaftalens punkt 1 bestemmer:

»Med det formål at tilpasse den adfærdskodeks, der blev vedtaget i 1990 og ændret i 1995, vedtager [Parlamentet og Kommissionen] nedennævnte foranstaltninger med henblik på at styrke Kommissionens ansvar og legitimitet, udvide den konstruktive dialog og det politiske samarbejde, forbedre informationsstrømmen og høre og orientere Europa-Parlamentet om de administrative reformer af Kommissionen. De [to institutioner] godkender ligeledes en række særlige gennemførelsesforanstaltninger i) om lovgivningsprocessen, ii) om internationale aftaler og udvidelsen og iii) om fremsendelse af dokumenter og fortrolige oplysninger fra Kommissionen. Disse gennemførelsesbestemmelser er vedføjet denne rammeaftale.«

5 I rammeaftalens punkt 17 hedder det:

»I forbindelse med den årlige decharge, jf. EF-traktatens artikel 276, enes [...] Parlamentet og Kommissionen om, at Kommissionen fremsender alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere gennemførelsen af budgettet for det pågældende år, som formanden for det parlamentsudvalg, der i henhold til bilag VI til Parlamentets forretningsorden har dechargeproceduren som sagsområde, anmoder om med henblik herpå.

Fremkommer der nye elementer vedrørende tidligere år, for hvilke der allerede er givet decharge, fremsender Kommissionen alle nødvendige oplysninger i forbindelse hermed med henblik på at nå frem til en løsning, der kan accepteres af begge parter.«

6 I punkt 29 er det fastsat: »Alle nærmere bestemmelser vil blive behandlet i bilagene.«

7 Bilag 3 til rammeaftalen behandler spørgsmålet om fremsendelse af fortrolige oplysninger til Parlamentet. Punkt 1.1-1.5 i bilag 3 har følgende ordlyd:

»1.1 I dette bilag fastsættes regler for Kommissionens fremsendelse til Europa-Parlamentet af fortrolige oplysninger og disses behandling som led i udøvelsen af Europa-Parlamentets særbeføjelser inden for lovgivnings- og budgetproceduren, dechargeproceduren samt den generelle udøvelse af Europa-Parlamentets kontrolbeføjelser. De to institutioner handler under opfyldelse af den gensidige pligt til loyalt samarbejde og med fuld gensidig tillid, samt under nøje overholdelse af traktatens relevante bestemmelser, særlig EU-traktatens artikel 6 og 46 og EF-traktatens artikel 276.

1.2 Ved oplysninger forstås enhver form for skriftlig eller mundtlig oplysning, uanset medium eller ophavsmand.

1.3 Kommissionen garanterer Europa-Parlamentet adgang til oplysninger i overensstemmelse med bestemmelserne i dette bilag, når den modtager en anmodning fra et af de i punkt 1.4 nævnte parlamentsorganer om fremsendelse af fortrolige oplysninger.

1.4 I dette bilags forstand kan Europa-Parlamentets formand, formændene for de berørte parlamentsudvalg samt Præsidiet og Formandskonferencen anmode Kommissionen om fortrolige oplysninger.

1.5 Bestemmelserne i dette bilag gælder ikke oplysninger om traktatbrudsprocedurer og konkurrencesager, for så vidt der endnu ikke foreligger en endelig

kommissionsafgørelse på det tidspunkt, hvor anmodningen fra et af parlamentsorganerne stilles.«

8 De generelle regler og de nærmere betingelser for adgang til og behandling af fortrolige oplysninger findes i henholdsvis punkt 2 og 3 i bilag 3.

9 I øvrigt er det i artikel 197, stk. 3, EF fastsat: »Kommissionen besvarer mundtligt eller skriftligt de spørgsmål, som Europa-Parlamentet eller dettes medlemmer stiller den.«

Retsforhandlinger

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. september 2000 har Gabriele Stauner og 21 andre medlemmer af Europa-Parlamentet (herefter »sagsøgerne«) i medfør af artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af rammeaftalen.

11 Ved særskilt dokument, registreret på Rettens Justitskontor den 22. september 2000, har de i medfør af artikel 242 EF ligeledes fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af punkt 17 og 29 i og bilag 3 til rammeaftalen.

12 Parlamentet og Kommissionen er fremkommet med deres skriftlige bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler den 9. oktober 2000.

13 Den 25. oktober 2000 har parterne afgivet mundtlige indlæg. Ved retsmødets afslutning anmodede Rettens præsident parterne om at overveje en mindelig løsning på sagen i form af en erklæring fra hver enkelt af de sagsøgte institutioner, hvori de i det væsentlige anfører, at punkt 17 og 29 i og bilag 3 til rammeaftalen, der vedrører spørgsmålet om fremsendelse af fortrolige oplysninger til Parlamentet, ikke berører anvendelsen af artikel 197, stk. 3, EF.

14 Ved skrivelse af 20. november 2000, registreret på Rettens Justitskontor den 23. november 2000, meddelte sagsøgerne, at de ville trække deres begæring om foreløbige forholdsregler tilbage, såfremt de sagsøgte institutioner accepterede ovennævnte forslag. De henviste i øvrigt til visse dele af et dokument, der var vedlagt skrivelsen, og som havde overskriften »Practical Guide to the Framework Agreement«, der ifølge sagsøgerne bestyrkede deres frygt for, at Kommissionen også ville påberåbe sig rammeaftalen med henblik på at begrænse de individuelle begæringer om oplysninger som omhandlet i artikel 197, stk. 3, EF.

15 I skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 2000 har Parlamentet anført, at rammeaftalen »ikke berører de individuelle rettigheder, som Parlamentets medlemmer [...] har i henhold til artikel 197, [stk. 3,] EF« og tilføjet:

»Spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionens svar i givet fald også forudsætter fremsendelse af fortrolige oplysninger, har været genstand for indgående drøftelse på en konference den 16. november mellem formændene for de politiske grupper. Parlamentets befuldmægtigede er herefter blevet instrueret om at meddele Rettens præsident [...] at Parlamentet ikke kan acceptere det forslag, der på dette punkt blev skitseret den 25. oktober.«

16 Ved skrivelse indgået til Rettens Justitskontor samme dag har Kommissionen meddelt, at den på sit møde den 15. november 2000 havde besluttet ikke at acceptere forslaget til en mindelig ordning.

17 Henset til disse afslag er Parlamentet og Kommissionen blevet anmodet om at fremkomme med deres bemærkninger til skrivelsen af 20. november 2000 fra sagsøgerne og til det dokument, der henvises til i skrivelsen, hvilket de to institutioner gjorde den 12. december 2000.

Retlige bemærkninger

18 I henhold til artikel 242 EF og 243 EF, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

19 Med hensyn til den foreliggende sag må der først tages stilling til, om begæringen om foreløbige forholdsregler kan fremmes til behandling i realiteten.

Parternes argumenter

20 Parlamentet og Kommissionen har for det første gjort gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler må afvises, idet der ikke i begæringen er angivet de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. Begæringen er derfor ikke i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 104, stk. 3, i Rettens procesreglement (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 10.6.1988, sag 152/88 R, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. s. 2931, præmis 12, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.7.1992, sag T-29/92 R, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2161, præmis 32 og 34).

21 De har for det andet anført, at begæringen om foreløbige forholdsregler må afvises, idet det er åbenbart, at den sag, den udspringer af, skal afvises. Sagsøgerne er således ikke umiddelbart og individuelt berørt af rammeaftalen.

22 Navnlig er sagsøgerne ikke individuelt berørt af rammeaftalen, eftersom aftalen kun fremkalder virkninger over for aftaleparterne, dvs. de sagsøgte institutioner.

23 I modsætning til, hvad sagsøgerne har anført, omhandler rammeaftalen ikke retten for hvert enkelt medlem til at stille spørgsmål til Kommissionen i medfør af artikel 197, stk. 3, EF. Rammeaftalen omhandler kun fremsendelsen af oplysninger til Parlamentet som institution.

24 Sagsøgerne er således berørt af rammeaftalen på samme måde som alle andre nuværende og fremtidige medlemmer af Parlamentet, dvs. som en del af en gruppe, der undergår stadige forandringer.

25 Parlamentet har præciseret, at virkningerne af anvendelsen af rammeaftalen er begrænset til kun at omfatte den interne tilrettelæggelse af Parlamentets arbejde, og at et annullationssøgsmål til prøvelse af den pågældende retsakt, der er anlagt af sagsøgerne, ikke kan fremmes til realitetsbehandling (jf. Domstolens kendelse af 4.6.1986, sag 78/85, De Europæiske Højrepartiers Gruppe mod Parlamentet, Sml. s. 1753, og af 22.5.1990, sag C-68/90, Blot og Front national mod Parlamentet, Sml. I, s. 2101).

26 Endvidere er den omstændighed, at det er muligt at fastlægge det antal medlemmer, som er berørt, ikke tilstrækkeligt til, at de er individuelt berørt af

rammeaftalen (jf. Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 11, og af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz og Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, præmis 8). Parlamentet har tilføjet, at kendelsen afsagt af Rettens præsident den 2. maj 2000 (sag T-17/00 R, Rothley m.fl. mod Parlamentet, Sml. II, s. 2085) ikke er relevant præcedens, idet den afgørelse, der var omtvistet i den pågældende sag, i modsætning til den foreliggende sag udtrykkeligt omhandlede Parlamentets medlemmer.

27 Sagsøgerne har anført, at begæringen om foreløbige forholdsregler kan fremmes til realitetsbehandling, idet den hovedsag, den udspringer af, også kan fremmes til behandling i realiteten.

28 De adfærdskodekser, der er aftalt mellem Unionens institutioner, er ifølge sagsøgerne retsakter, som de sagsøgte institutioner har vedtaget, jf. artikel 230 EF. I deres egenskab af medlemmer af Parlamentet er sagsøgerne umiddelbart og individuelt berørt af rammeaftalen, navnlig fordi aftalen gør indgreb i deres ret til at stille spørgsmål og til at udøve kontrol i medfør af artikel 197, stk. 3, EF.

29 Rammeaftalens bestemmelser finder i henhold til artikel 186, litra c), i Parlamentets forretningsorden (EFT 1999 L 202, s. 1) anvendelse i Parlamentet og har følgelig bindende virkning for sagsøgerne. I henhold til de nævnte bestemmelser pålægges sagsøgerne forpligtelser til en bestemt adfærd og er udsat for sanktioner, såfremt de pågældende forpligtelser ikke overholdes (punkt 3.3 i bilag 3).

30 Rammeaftalens bestemmelser gør indgreb i de kontrolbeføjelser, som artikel 197, stk. 3, EF tillægger sagsøgerne. Den nævnte artikel tillægger hver enkelt af sagsøgerne individuelle og »originære« rettigheder over for Kommissionen. De i artikel 230 EF fastsatte formalitetskrav er opfyldt, idet rammeaftalen har til formål at fremkalde retsvirkninger over for tredjemand og i betydeligt omfang

begrænser de informationsforpligtelser, som i henhold til artikel 197, stk. 3, EF påhviler Kommissionen over for hvert enkelt medlem. Sagsøgerne har herved henvist til punkt 1.5 i bilag 3 til rammeaftalen.

31 Sagsøgerne har endelig påpeget, at de kontrolbeføjelser, de er tillagt i henhold til artikel 197, stk. 3, EF, afspejler deres status, idet de er direkte valgte repræsentanter for borgerne og har demokratisk legitimitet. Rammeaftalens bestemmelser er udtryk for en direkte indblanding i udøvelsen af sagsøgernes hverv.

Rettens bemærkninger

Påstanden om, at begæringen afvises som følge af, at procesreglementes bestemmelser er tilsidesat

32 Procesreglementets artikel 104, stk. 2, bestemmer, at en begæring om foreløbige forholdsregler skal angive »de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget«.

33 I artikel 104, stk. 3, er det fastsat, at begæringen om foreløbige forholdsregler skal fremsættes »i et særskilt dokument og skal opfylde betingelserne i artikel 43 og 44«.

34 Sammenholdes de nævnte to bestemmelser i procesreglementets artikel 104 med hinanden, fremgår det, at på grundlag af selve begæringen om foreløbige

forholdsregler skal sagsøgte kunne forberede sine bemærkninger og Retten kunne træffe afgørelse vedrørende begæringen, om fornødent uden at råde over andre oplysninger. For at en sådan begæring kan fremmes til realitetsbehandling, er det ud fra retssikkerhedshensyn og retsplejehensyn nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som begæringen er baseret på, fremgår sammenhængende og forståeligt af selve begæringen. Selv om den på konkrete punkter kan underbygges og suppleres med henvisninger til nærmere angivne dele af dokumenter, der er vedlagt som bilag, kan en generel henvisning til andre dokumenter — selv om sådanne dokumenter måtte være vedlagt som bilag til begæringen om foreløbige forholdsregler — ikke afhjælpe, at de væsentlige omstændigheder ikke er indeholdt i begæringen.

35 I den foreliggende sag har sagsøgerne i begæringen anført, at »begæringen støttes på følgende anbringender«, som derefter er anført. Den kortfattede angivelse af de otte nævnte anbringender er suppleret med en henvisning til de relevante punkter i stævningen, hvor sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation. Således hedder det i det afsnit, der har overskriften »Begæringens berettigelse (fumus boni juris)«:

»Begæringen støttes på følgende anbringender:

a) Væsentlige formforskrifter er blevet tilsidesat i forbindelse med Parlamentets vedtagelse af [rammeaftalen] (jf. punkt 22-25 i stævningen).

b) Visse bestemmelser i [rammeaftalen] er udtryk for en tilsidesættelse af Parlamentets forretningsorden, idet de gør indgreb i den kompetence, der er tillagt indehaverne af et hverv og Parlamentets organer, samt i autonomien for udvalg og deres ordførere, således som denne er fastsat i forretningsordenen, ligesom de er uforenelige med bestemmelserne i bilag VII til

Parlamentets forretningsorden, som omhandler proceduren for behandling af fortrolige dokumenter (jf. punkt 26-46 i stævningen).

c) Visse bestemmelser i [rammeaftalen] er i strid med finansforordningen og gør navnlig indgreb i den beføjelse, Parlamentet i henhold til finansforordningen er tillagt til at få tilstillet alle oplysninger og bevisligheder med hensyn til de budgetspørgsmål, der henhører under dets kompetence (jf. punkt 47, 48 og 49 i stævningen).

d) [Rammeaftalen] er i strid med traktaten udstedt under henvisning til artikel 214 EF, som omhandler proceduren for udnævnelsen af Kommissionens medlemmer, men som ikke kan være hjemmel for vedtagelse af bestemmelser, som berører såvel Parlamentets interne arbejde som forholdet mellem institutionerne, således som dette er nærmere fastsat i traktaten (jf. punkt 50-53 i stævningen).

e) Visse bestemmelser i [rammeaftalen] er uforenelige med artikel 197, stk. 3, EF, som sikrer Parlamentets medlemmer selvstændige og uoverdragelige kontrolbeføjelser over for Kommissionen (jf. punkt 54-60 i stævningen).

f) Visse bestemmelser i [rammeaftalen] begrænser og undergraver de kontrolbeføjelser, som Parlamentet i henhold til artikel 276 EF har med hensyn til budgettets gennemførelse (jf. punkt 61-64 i stævningen).

g) [Rammeaftalen] er i strid med artikel 7 EF, som bestemmer, at hver institution handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den, dvs. i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser (jf. punkt 65 i stævningen).

h) [Rammeaftalen] er i strid med artikel 211 EF, hvorefter Kommissionen skal drage omsorg for gennemførelsen af de i traktaten indeholdte bestemmelser (jf. punkt 66 i stævningen).«

36 Således som henvisningen til anbringenderne og argumenterne i stævningen med påstand om annullation af rammeaftalen er foretaget under a), b), c) og e)-h), kan den — uanset at stævningen er vedlagt som bilag til begæringen om foreløbige forholdsregler — ikke træde i stedet for en redegørelse for de faktiske omstændigheder, anbringender og argumenter i selve begæringen om foreløbige forholdsregler og kan således ikke afhjælpe, at begæringen ikke indeholder nogen form for redegørelse vedrørende de anbringender i hovedsagen, som medfører fumus boni juris (jf. i samme retning i medfør af artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement, kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 27).

37 Det skal tilføjes, at det modsatte resultat ville indebære, at Retten ved behandlingen af en begæring om foreløbige forholdsregler ville være tvunget til at tage stilling til hovedsagen, hvilket ville medføre, at den bestemmelse i procesreglementet, hvorefter en begæring om foreløbige forholdsregler skal fremsættes i et særskilt dokument, blev uden virkning.

38 Den redegørelse for de anbringender, der er anført under a), b), c) og e)-h), er således ikke i overensstemmelse med de krav, der er opstillet i ovennævnte bestemmelser i procesreglementet. De kan herefter ikke tages i betragtning til støtte for, at begæringen om udsættelse af gennemførelsen umiddelbart forekommer berettiget.

39 For så vidt angår det anbringende, der er fremført under d), og hvorefter rammeaftalen er udstedt med forkert hjemmel, er dets ordlyd tilstrækkelig til, at dets betydning og rækkevidde kan forstås. Der skal i givet fald tages stilling til, om dette anbringende udgør fumus boni juris i forbindelse med behandlingen af denne betingelse for at foreskrive foreløbige forholdsregler.

40 Forinden må der imidlertid tages stilling til, om det er åbenbart, at hovedsagen skal afvises, således som Parlamentet og Kommissionen har gjort gældende.

Spørgsmålet om, hvorvidt begæringen om foreløbige forholdsregler skal afvises, fordi hovedsagen må afvises

41 I henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 1, første afsnit, kan en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten. Denne regel er ikke en ren formalitet, men forudsætter, at Retten faktisk kan behandle den hovedsag, som begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af.

42 Det fremgår af fast retspraksis, at spørgsmålet, om hovedsagen kan fremmes til realitetsbehandling, som hovedregel ikke bør behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når spørgsmålet imidlertid, som tilfældet er i denne sag, går på, om begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, er det nødvendigt, at der fremlægges omstændigheder, som godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning alligevel kan fremmes til realitetsbehandling (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16.10.1986, sag 221/86 R, De Europæiske Højrepartiers Gruppe og Front national mod Parlamentet, Sml. s. 2969, præmis 19, og af 27.1.1988, sag 376/87 R, Distrivet mod Rådet, Sml. s. 209, præmis 21, kendelse afsagt af Rettens præsident den 25.11.1999, sag T-222/99 R, Martinez og de Gaulle mod Parlamentet, Sml. II, s. 3397, præmis 60, og kendelsen i sagen Rothley m.fl. mod Parlamentet, præmis 45).

43 Artikel 230, stk. 1, EF bestemmer, at Domstolen bl.a. prøver lovligheden af de af Europa-Parlamentets retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand.

Bestemmelsens formål er, at der kan ske prøvelse ved Fællesskabets retsinstanser af de retsakter, som Parlamentet udsteder inden for rammerne af EF-traktaten, og som kunne gribe ind i medlemsstaternes eller andre institutioners kompetence eller overskride de grænser, som er sat for Parlamentets kompetence (jf. Domstolens dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 25). Derimod kan der ikke anlægges annullationssøgsmål til prøvelse af retsakter, der udelukkende vedrører den interne tilrettelæggelse af Parlamentets arbejde (jf. kendelsen i sagen De Europæiske Højrepartiers Gruppe mod Parlamentet, præmis 11, og i sagen Blot og Front national mod Parlamentet, præmis 11, samt Domstolens dom af 23.3.1993, sag C-314/91, Weber mod Parlamentet, Sml. I, s. 1093, præmis 9). Til denne kategori hører de parlamentsakter, der enten ikke har retsvirkninger, eller som kun har retsvirkning inden for Parlamentet for så vidt angår den interne tilrettelæggelse af dettes arbejde, og som kan prøves ved de procedurer, der er fastsat i Parlamentets forretningsorden (jf. dommen i sagen Weber mod Parlamentet, præmis 10).

44 Indledningsvis bemærkes, at rammeaftalen blev godkendt den 5. juli 2000 af et flertal af Parlamentets medlemmer og i relation til behandlingen af formalitetsspørgsmålet derfor må betragtes som en retsakt fra Parlamentet selv.

45 Der skal herefter tages stilling til, om rammeaftalen må antages at fremkalde retsvirkninger, der går ud over rammerne for den interne tilrettelæggelse af institutionens arbejde.

46 Sagsøgerne har i den forbindelse gjort gældende, at rammeaftalen regulerer Parlamentets og dets medlemmers adgang til enhver oplysning, som Kommissionen råder over, og som omhandles i en forespørgsel fra Parlamentet eller et af dets medlemmer. Bestemmelserne er således generelle og endelige. Endvidere har rammeaftalen og navnlig bilag 3 til aftalen navnlig til formål ikke blot at regulere udvekslingen af oplysninger mellem de to institutioner som sådanne, men at

begrænse Parlamentets medlemmers individuelle ret til at stille spørgsmål og udøve kontrol i henhold til artikel 197, stk. 3, EF. Ifølge sagsøgerne er rammeaftalen således en ulovlig begrænsning af sagsøgernes status som medlemmer og navnlig de hermed forbundne kontrolbeføjelser over for Kommissionen. Sagsøgernes overholdelse af de forpligtelser, der herved pålægges dem, indebærer en tilsidesættelse af traktaten, af bestemmelserne i Det Europæiske Fællesskabs finansforordning og i Parlamentets forretningsorden.

47 Hertil bemærkes, at sagsøgerne nærmere bestemt hævder, at rammeaftalen fratager medlemmerne muligheden for selv at anmode Kommissionen om, at den i medfør af artikel 197, stk. 3, EF tilstiller dem fortrolige oplysninger, og at deres retsstilling herved er ændret.

48 Det fremgår imidlertid af ordlyden af rammeaftalens bestemmelser, navnlig af punkt 1 og punkt 1.1, 1.3 og 1.4 i bilag 3 til aftalen, som på det punkt underbygges af omstændighederne omkring aftalens indgåelse, og som nærmere belyser aftalens formål, at dette ikke er at begrænse medlemmernes individuelle ret til at stille spørgsmål, men kun at give Parlamentet mulighed for at udøve en mere omfattende kontrol af Kommissionens arbejde derved, at det fra Kommissionen modtager fortrolige oplysninger, hvis fremsendelse ikke tidligere var reguleret.

49 Den omstændighed, at visse oplysninger i henhold til rammeaftalen kun må meddeles de parlamentsorganer, der er omhandlet i punkt 1.4 i bilag 3 til aftalen, dvs. Parlamentets formand, formændene for de berørte parlamentsudvalg, Præsidiet og Formandskonferencen, fratager ikke Parlamentets medlemmer ret til selv at stille spørgsmål til Kommissionen og fra Kommissionen modtage svar, som i givet fald forudsætter, at der fremsendes fortrolige oplysninger, således som

det var tilfældet inden vedtagelsen af rammeaftalen. Det skal i den forbindelse understreges, at den skønsbeføjelse, Kommissionen har ved afgørelsen af, om den vil fremsende fortrolige oplysninger i et svar på et spørgsmål, som et enkelt medlem har stillet i medfør af artikel 197, stk. 3, EF og i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i Parlamentets forretningsorden, end ikke indirekte er omhandlet i rammeaftalen.

50 Såfremt en anmodning om fortrolige oplysninger derimod hidrører fra Parlamentet, dvs. fra et af de parlamentsorganer, der omhandles i punkt 1.4 i bilag 3 til rammeaftalen, er Kommissionens fremsendelse af sådanne oplysninger fremover reguleret af rammeaftalens bestemmelser.

51 Heraf følger, at rammeaftalen, som blot regulerer forholdet mellem Kommissionen og Parlamentet, ikke har ændret retsstillingen for det enkelte medlem for så vidt angår medlemmets rettigheder i henhold til artikel 197, stk. 3, EF, ikke gør indgreb i de rettigheder, der er sikret i henhold til denne bestemmelse, og således ikke fremkalder retsvirkninger over for det enkelte medlem.

52 Som det er fastslået, medfører rammeaftalen ikke umiddelbart en begrænsning af det enkelte medlems ret til selv at stille spørgsmål til Kommissionen. Sagsøgernes bemærkning om, at dokumentet »Practical Guide to the Framework Agreement« (jf. ovenfor i præmis 14) bekræfter »deres frygt« for, at Kommissionen vil påberåbe sig rammeaftalen med henblik på at begrænse den pågældende ret, savner derfor grundlag.

53 Da der således ikke er vægtige oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at det ikke er udelukket, at hovedsagen kan fremmes til behandling i realiteten, må begæringen om foreløbige forholdsregler afvises.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler afvises.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 15. januar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident